

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 810. A qua ætate novitiatus inchoari possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

rius conjugis licentia, c. 3. & c. 12. de convers. conjugat. ubi de hoc plenius.

6. Quinto oppressus gravi aere alieno debilisque ex delicto vel contractu oneroso uni pluribusve creditoribus obstrictus, dum spes est, ab eo, si in saeculo aliquamdiu perseveret, ex officii vel beneficii fructibus, vel arte aut industria suo statui conveniente acquirendis creditoribus satisfactum iri, ingredi interea Religionem non potest, nisi iisdem creditoribus consentientibus; eò quòd ad talia debita solvenda jure naturali ac divino, consiliis evangelicis praevalente, teneatur. ita bene Wiestn. h. t. num. 6. juxta constitutionem Sixti V. quae incipit: *Cum de omnibus*. editam anno 1558. Calend. Decemb. quae tamen constitutio praeter gravissimas poenas, tam debitoribus, quam illos recipientibus statuens, illorum quoque professionem, & ipsam susceptionem habitus annullat, per *Clem. const. 8. qua incipit. In suprema*, editam anno 1602. quòd ad dictam annullationem redactam esse ad terminos juris communis, nusquam irritantis talem professionem testantur Sanch. & Castrop. apud Wiestn. num. 7. Quòd si tamen spes non est plenae solutionis, poterit debitor, cedens omnibus bonis, juribus & actionibus in favorem creditorum (qui tunc rationabiliter inviti esse non possunt, cum nemo ultra posse teneatur, & actio creditoris, quam creditoris inopia excludit, juxta c. olim. de rest. spol. & L. 16. ff. de dolo. inanis sit) ingredi Religionem, D. Thom. q. 186. a. 6. Navar. comment. 2. de regular. num. 8. Donat. tom. 2. prax. regular. p. 2. tr. 3. q. 13. num. 4. quos sequitur Wiestn. l. c.

7. Sexto sic quoque obnoxii ratiociniis seu reddendis rationibus ex administratione rerum publicarum c. unic. dist. 53. Quin & privatarum, non quidem de jure antiquo, sed vi cit. Constitutionis Sixtinae, generaliter excludentis quoscunque ita obnoxios ratiociniis, ut ex hujusmodi causa lis vel molestia eis jam oblata vel inferenda timeatur, prohibentur ingredi Religionem, etsi eorum professio sit valida juxta jam dicta de debitoribus.

8. Septimo filii parentum non extremam solum necessitate, sed etiam gravi, ita ut non nisi mendicando vel famulatum vel officium statui suo indecorum exercendo, sustentare se possint, laborantium sine propriae salutis dispendio (quale esset,

dum liberi à parentibus ad malum vel peccandum inducerentur, aut ipsi sine gravi animae periculo in saeculo manere non possent, ut D. Thom. l. c. q. 101. a. 4.) ingressum Religionis omittere, vel, donec illis prospectum sit, differre tenentur. can. 1. dist. 30. idque ex praeepto divino praevalente consilio, & juxta reprehensionem, Matt. 15. V. 4. à Christo factam Pharisaorum, intuitu Religionis subtrahentium parentibus honorem & sustentationem debitam. ita cum communi D. Thom. q. 189. c. 6. Sylv. V. religio. 2. q. 7. Navar. in man. c. 14. num. 14. Sanch. l. c. L. 4. c. 20. num. 3. Suar. l. c. c. 5. num. 11. Cessante tamen tali necessitate parentum, iis invitis, liberi ingredi possunt Religionem juxta clarostextus juris, c. 2. caus. 20. q. 1. c. 12. h. t. Idem à potiore dicendum de parentibus prohiberi illis ingressum in Religionem ob curam, educationem, alimentorum praestationem, ab iis debitam filiis sub obligatione urgentiore, quam quae est filiorum erga illos; cum hi ad alendum patrem teneantur tantum per accidens ratione necessitatis, ii verò ad alimentationem & educationem liberorum, tanquam eorum principium per se & ratione muneris. D. Thom. Nav. ll. cit. Laym. L. 4. tr. 5. c. 4. n. 2. in fine.

9. Octavo criminosi, quibus propter enormes excessus publicos poena publica. v. g. mortis, mutilationis, perpetui exilii, trirremium, fustigationis, aliave timetur, juxta cit. Constitutionem Sixtinam, etsi ea per Constit. Clement. quòd ad nullitatem susceptionis habitus & professionis sit revocata ad jus commune, & relicta in vigore, quòd ad poenas Superioribus eos admittentibus statutas. ut Tambur. de jur. Abb. L. 13. d. 6. q. 3. n. 11. apud Wiestn. h. t. n. 8.

10. Nonò corpore multum vitiati, aut valde deformes, quales sunt caeci, muti, surdi, deformiter claudi, aut gibbosi. quo etiam spectant lepra, morbo gallico, morbo caduco infecti, omnesque infirmi & debiles, ut onera Religionis portare, muneraque ejus obire nequeant ut D. Tho. 2. 2. q. 189. a. 10. huc etiam referuntur hermaphroditi; quia & tales sunt corpore vitiati, & recepti in ordinem alii scandalum praebere possent. Reiffenst. h. t.

num. 75.

CAPUT II.

De Novitiatu & Novitiis.

Quaest. 810. *Aqua aetate inchoari Novitiatus possit?*

Resp. Praeter ea, quae desuper dicta, *Quaest. preced. n. 2.* de jure ordinario (in quo, quòd ad hoc Tridentinum nihil innovavit) Novitiatus inchoari potest statim post annum 14. pubertatis completum, non obstant, quòd professio emitti nequeat ante annum 16. completum, neque enim opus est, ut annus probationis, immediatè praecedat professionem, sive ut Novitius expleto Novitiatu admittatur ad professionem, sed ob rationabilem causam vel impe-

dimentum finito Novitiatu differri potest professio. Less. L. 2. c. 41. num. 59. Sanch. L. 5. mor. c. 4. n. 21. Suar. Tom. 3. de relig. L. 5. c. 13. n. 8. Pich. h. t. num. 27. His non obstante, quòd Trid. sess. 25. c. 16. dicat, ut finito tempore Novitiatus Superiores Novitios, quot habiles invenerint, ad professionem admittant, aut è Monasterio dimittant; nam loquitur, non absolutè, sed ex hypothese, nisi quid obstat, aut occurrat causa differendi professionem, ut in *declar. concil. l. c.* Gallemart. n. 7. Tales autem causae sunt, si Novitius videatur diutius probandus, vel nondum de bonis suis disposuit, vel si in morbum inciderit, vel etiam hic ipse dese-

defectus ætatis, ac proinde tales, qui Novitiatum inchoarunt, statim post annum 14. adhuc in probatione erunt usque ad annum 16. completum, etsi de cetero Ordo non nisi unum annum requirat. Pirh. n. 27. in fin. Dixi: jure ordinario. nam quod in Societate Novitiatum inchoari nequeat ante annum 15. id speciale est juxta approbatas illius institutiones; uti & illud speciale est, quod Ordines Militares juxta regulam suam post expletum 13. annum admittere possint ad Novitiatum, & ante expletum annum probationis ad professionem, prout dictum quæst. præced. n. 2.

Quæst. 811. Tempus probationis quantum, & qualiter completum debeat esse?

Resp. Ad primum: quidquid de eo fuerit olim, dum regulariter quidem requirebatur annus juxta c. 1. caus. 17. q. 2. quandoque biennium, Arg. c. 6. caus. 19. q. 6. in viris militaribus etiam triennium, uti & in cognitis, ut statuitur. c. 4. caus. 17. q. 2. & ut Glof. in c. 1. caus. 17. q. 2. eadem V. unius anni puter tempus illud olim fuisse arbitrium, longius vel brevius, habita ratione, an conditio hominis & vita esset cognita nec ne. Arg. c. ult. caus. 17. q. 2. aut dum etiam in c. 16. h. t. ab Innoc. III. requisitus unius annus partim in favorem Novitii, ut hic prius Religionis asperitates, Regulam & Institutum experiatur; partim in favorem Religionis, ut ea prius exploret mores & vitam illius, ita tamen utriusque partis huic favori renunciantis consensu ante expletum annum probationis professio emitti valide, aut etiam ex justis causis possit differri. Quidquid inquam de his olim fuerit, hodie tamen ob dispositionem claram Trid. sess. 25. c. 15. de regular. certum est, absolute & essentialiter ad valorem professionis in quacunque Religione, tam mulierum, quam virorum requiri præcessisse annum integrum probationis, ita etiam, ut per dictum consilium fuerit sublata dicta facultas mutuo renunciandi annua probationi. Navar. L. 3. conf. 62. h. t. num. 6. & seg. Sanch. l. c. num. 21. Suar. l. c. c. 12. num. 5. ubi, quod decretum illud Trid. ita declaratum per Congregationem Cardinalium & usu receptum. Excipiuntur hic iterum Ordines Militares, & Societas, in qua ad valorem votorum simplicium requiritur præcedens ea integrum biennium, ut constat ex examine general. c. 1. num. 12. Quamvis ut addit Pirh. h. t. n. 35. in fine. ex dispensatione præpositi Generalis hoc tempus ex causis non levis momenti prorogari & contrahi possit, modo id raro fiat juxta quod habetur part. 5. constit. in declarationib. lit. C.

7. Resp. Ad secundum: debet hoc tempus esse omnino completum, à momento in momentum, ita, ut, si vel una dies, imò hora etiam media, vel quadrans defuerit, professio sit nulla. v. g. dum sumpto habitu Novitiatum inchoatus 1. Maii horâ nonâ, professio facta sequenti anno horâ octavâ, ita cum communiore, securiore, juriq; conformiore, adeoque in praxi tenenda. docent Suar. Tom. 3. de relig. L. 5. c. 15. num. 1. Less. L. 2. c. 41. num. 9. Azor. Inst. mor. p. 1. L. 5. c. 28. Sanch. L. 5. mor. c. 4. num. 4. Barbof. ad Trid. sess. 25. de regul. c. 21. num. 2. Fagn. in c. ad nostram h. t. num. 19. & seg. Mirand. Tom. 1. q. 22. a. 3. concl. 2. Wiestn. R. P. Lehr. Jur. Can. Lib. III.

h. t. num. 25. Reiffenst. h. t. num. 94. contra Grat. discip. for. Tom. 3. c. 41. Barbof. de off. Epif. alleg. 101. num. 22. non tamen sibi ipsi latis constans. Pirh. h. t. 37. citans pro se Rodriq. Tom. 3. 99. reg. q. 15. a. 4. quem tamen Wiestn. pro contraria opinione citat, censentes sufficere annum completum moraliter; eò quod in favorabilibus ultima dies inchoata habeatur pro completa. Arg. L. à qua etate. 5. ff. de testam. Verum probatur responsio. ex verbis Trid. sess. 25. c. 15. dum ibi ad valorem professionis requirit, ne minore tempore, quam per annum in professione steterit; revera autem anno minus est tempus, cui ad completionem anni vel hora deficit, quò facit, quod ait Bald. conf. 458. num. 4. in fine. eà horâ finitur annus, quâ incepit. Probatur quoque ex jure communi. c. non solum de regularibus in 6. ubi FF. Minoribus districtè prohibetur, ne ad professionem recipiant ante annum probationis elapsum; jam verò patet, annum, cui vel hora deficit, necdum elapsum probatur etiam eà ratione: quodcunque quantitas & protractio temporis inducit & continet favorem illius (uti in præsentia protractio & completio temporis Novitiatum continet favorem tam Novitii quam Religionis, ut dicitur. c. ad nostram. h. t. & rectè inferitur ex c. non solum de regular. in 6.) annus vel dies aliudve tempus debet esse completum de momento in momentum. Arg. L. 3. §. 3. ff. de minoribus. ubi, quòd minor læsus in integrum restitui possit, etiam ultimo die imò momento anni 25. licet è contra, quando protractio temporis inducit odium, uti in præsentè casu non fit (& fieret. v. g. dum testaturo, cui interdictur per L. L. à qua etate. testari ante annum 14. expectandum esset ultimum momentum illius anni) dies cepta habeatur pro completa. Arg. L. 6. §. 7. ff. de usucap. L. in usucapione. ff. de divers. temp. prescript. Ad hæc quodcunque tempus statuitur & determinatur incipere ab aliquo actu, (uti in præsentè statuitur per Trid. tempus Novitiatum inchoari ab assumpto habitu) computandum est à momento in momentum, ut Fagn. l. c. n. 35. juxta clarum textum. L. 3. §. Minoribus ff. de Minoribus. Ac denique efficaciter probatur ex eo, quòd Congregatio Cardinalium Concilii Trid. Interpretum semper censuerit, annum Novitiatum à Trid. requisitum intelligi debere completum de momento in momentum, ut professio ante momentum ultimum facta sit nulla, prout videre est apud Barbof. in Trid. l. 1. & Fagn. ejusdem Congregationis Secretarium. qui l. c. in fine. refert binâ vice professiones factas anno Novitiatum ad momentum nondum completo ad Congregationem delatas, ab eadem habitas pro invalidis, etsi ad vitandos varios in Religionibus motus à publica declaratione abstinerit. ita Reiffenst. h. t. num. 97. qui etiam num. 102. ait, propterea in aliquibus Religionibus & Monasteriis professionem non emitti nisi post annum & diem ab assumpto habitu, uti etiam num. 98. dicit, in praxi securissimum esse, ut, qui Novitiatum inchoarunt. v. g. horâ septimâ, professionem emittant sequente anno eadem die, horâ 8. vel 9. cum agatur de valore rei, ad quem probabilis opinio DD. si à parte rei vera non est, nihil confert. Atque ex his jam inferitur, quòd, qui Novitiatum auspiciatus 24. Februarii, Festo S. Matthie professionem facere non possit sequenti anno, dum is est annus bissextilis ante diem 25. ut contra Henriq. L. 10. c. lit. x. Sylv. V. religio. 3. q. 19. §. 3.